

Teodor Križka

Bytie sa chvie. Bytie sa vlní. Je to kružnica rozvinutá v čase, teda sínusoida, niečo ako príliv a odliv, vzostup a pád. Kto nájde toto chvenie, azda dozrie k harmónii s ním. K pokoji.

Každý človek má dobré aj zlé stránky. Je šťastím, keď je obklopený ľuďmi a okolnosťami, ktoré provokujú tie dobré a dovoľia ustupovať do úzadia tým zlým

Čo ešte mám chcieť? Ved' ty si všetko, Bože!

Ľudskosť nie je prenášanie vecí ani po horizontále, ani po vertikále. Ľudskosť je hľadanie božskosti, a tá je všetkými smermi odrazu.

Nič nie je krajšie a nič nedáva väčší zmysel, ak (sa) ľudia majú radi...

Za posledných sto rokov ktosi obrátil vznešené a nízke, jedno ponížil, druhé povýšil. Čo ako sa to nazýva modernizmom, z metafyzického nadsúhlasu nejde o nič iné ako o satanizáciu. Kto má Boha iba ako výplod svojho intelektu, ľahko sa pomýli. Takže pre autora nemôže byť prioritou páčiť sa, práve tak ako pre kňaza nemôže byť prioritou plný kostol.

Slovensko je také nádherné! Cestou za barančekom som sa zastavil v Brhlovciach. Presne tam, kde sú obydlia vytesané do sopečného kameňa. A čo som sa len nedozvedel, a čo som len nevidel! Toľko iniciatívy slovenských ľudí, ktorí tam našli zmysel svojho života... Tekov a Hont, dva raje na zemi slovenskej... (17.5.2018)

Keď bolo milé Bohu, ako ošetrili Samaritána, podľa vtedajších pomerov podravného človeka, rovnako i dnes je milé Bohu pomáhať utýraným Palestínčanom. Vyvolenosť sem, vyvolenosť tam, ľudský život je to najdrahšie, čo na Zemi existuje, obzvlášť, keď už existujú kliniky pre zvieratá.

Všetci odsudzujú sovietsky bolševizmus alebo nemecký nacizmus, lebo sa to všeobecne nosí. Ani pri tom netreba uvažovať, študovať, namáhať sa. V tejto dymovej clone sebauspokojujúcej spravodlivosti nie sú schopní rozlíšiť, koľko zločinov sa pácha dnes. Kolosálnym zločinom je pretínanie pupočnej šnúry v ontologickom zmysle, odpájanie duše od Zdroja, ktoré prebieha nebývalým tempom.

Politika je hľadanie dostatku na úkor druhého (druhých). Bez viery sa zvrháva na vojnu každého s každým. Svoju nemravnosť prikrýva rúškom ušľachtilých ideí, zapriaha do svojho voza bez hanby všetko, čo nachádza odozvu v spoločnosti. Začarovaný kruh. Rusofili očakávajú nápravu pomerov, rusofóbi očakávajú pokrok na úkor Ruska. Vďaka Trumpovi sa konečne Európania musia hýbať v tej zatuchnutosti utopických -izmov. Inak si z nej Anglosasi urobia iba čerpadlo na spodnú vodu.

Každá doba nechá roztrhať svojich najstatočnejších ako obeť Molochovi a zbabelcom ponecháva privilégium oplakávať ich o generáciu-dve pozdejšie...

Božie dielo spásy nespočíva v oslobodení z otroctva, aby sme sami vládli či dokonca zotročovali iných, ale v oslobodení z otroctva hriechu a službe pre iných, kým nevstúpime do kráľovstva večnosti. Nemôžu byť dve Dobré zvesti, ani dvaja Mesiási, lebo ten druhý bude Antikristus. Prepísať sa dá všetko, i prekrútiť, ale Dejiny spásy nemajú alternatívu.

Súcit? Aký súcit! Každý má dosť svojho trápenia a dobre mu padne, keď sa krivda deje aj inému... Súcit nie je od nás, súcit je od Boha!

Do večnosti si nezoberieme nič z toho, čomu venujeme tak veľa času, ani majetok, ani vzdelanie, ani tituly, ani prestíž, ale iba to, nakoľko sme milovali. Láska je protiváha našich slabostí. Dbajme o to, aby jej bolo viac ako našich hriechov. A podopierajme ju milosrdenstvom a odpustením, lebo to sú poklady, ktoré treba priniesť do večnosti.

Keď čítam na FB niektoré dialógy tzv. inteligentných ľudí, akoby som sa pozeral do pekelnej priepasti. Chodiaca vražedná tolerantnosť, chodiaca multikultúrna nenávisť až nacizmus, plná kritiky voči fašizmu, o ktorom si neprečítala ani riadok okrem mediálnej propagandy. Bolševizmus prežíva v nových šatách, ale s rovnakou vražednou odhodlanosťou, a to nielen k nenarodeným deťom, ale ku všetkému, k národu, k vlasti, ku kultúre. Nie je nijakým tajomstvom, že tento pekelný projekt pýchy a nadradenosti nemá hranice.

Skutky politikov, ktoré sa nám páčia, nemusia byť vonkoncom správne. Ani večné lichôtky našich priateľov nám neslúžia ku cti.

Dejiny boli skované výsledkami Druhej svetovej vojny. Ale či sa dá vulkán poviazať? Okovy zhrdzavejú, živel nikdy.

Náboženstvo je všetko, len nie sladké sebaopojenie. Je to ťažká kamenárska drina, sošenie samého seba, tvorba živej skulptúry z neforemného balvanu.

Kríza je svojím spôsobom skvelá vec. Ako opustené pole volá po novom oráčovi, a verte, oráč sa skôr či neskôr objaví. V Bytí niet prázdnoty.

Nevládať je také ľahké! Ale vládať...

Byť bláznom pre Krista, tzv. jurodivým, je poistka Božia proti sebaklamu ľudstva, osobitne moci, ktorá si rada prisvojuje spravodlivosť a poznanie božích zámerov.

Egoizmus nemá hanby...

Zavreli by ste dieťa do izby na kľúč, odňali mu mobil, počítač? Možno za trest, na hodinu? Alebo preto, že ste psychicky nezdravý. Tak je to aj s národmi. Pravé národovectvo nezamyká svoj národ na kľúč, neizoluje ho v naivnej predstave, že ho v izolácii uchová čistý. Naopak, dobrý rodič vyvádza dieťa na ulicu a pod dohľadom svojej životnej múdrosti učí ho orientovať sa, prijímať dobré a vzdorovať zlému.

Vždy sa tu určitá intrigánska skupina, ktorá sa vydriape k moci, jedno ktorá, cíti nadľudmi a v mene akéhosi blaha, ktoré nie a nie prísť, potláča práva iných, ale ich aj okráda, najradšej, ak sa pri tom môže oprieť o nadnárodný politický cirkus. Podľa skutkov poznáte spravodlivých. Je dobre, ak krok nad priepasťou si to uvedomujú aspoň niektorí, hoci ich zo zotrvačnosti budú ohovárať, oplúvať, trestať a biť. Kto dal komu právo podozrievať, že sa za život niekto postavil neúprimne? Čo ste robili doteraz vy? To isté ste mali príležitosť urobiť každý deň tridsať rokov!

Česť výnimkám! Machiavellisticky ste ich potom ohovárali a kládli im svoju vinu na plecia! Prikázanie Nezabiješ! tu nie je od roku 1989, ani od roku 1945 či 1948. Treba sa pokajať za všetky nevinné vraždy, za holokaust nenarodených milión detí u nás, za 220 miliónov nenarodených v Rusku od roku 1920, za Francúzsku revolúciu, ktorá priniesla satanský pokrok smrti, i za všetky jej deti - revolúcie a vzbury voči Bohu.

Vieme, že na ľudských mihalniciach žijú roztoče. Ako nás vnímajú? A vnímajú nás vôbec? Sme pre nich iba životné prostredie. Nezáujíma ich ani naša inteligencia, ani naša krása či škaredosť, ani naše city. Bez toho, aby som znížoval hodnotu ľudského života, pomáham si týmto obrazom, aby som poukázal na pomer človeka a Boha. Nevidíme ho, lebo sme v ňom, asi ako baktéria v ľudskom tele. Sme iba jeho funkciou. Baktérie majú schopnosť udržiavať organizmus v kondícii, ale mu aj ubližovať. Desatoro je zásada rovnováhy a ontologického zdravia. To pre tých, ktorí sa falošne nádejajú, že každá baktéria musí byť spasená.

Prečo sme "dary oslobodenia" rúcali dvakrát? Načo bol rok 1968 a 1989? Aby sme si to odskúšali po tretí raz? Nedopusťte štiepenie národa na záujmoch cudzích mocností, ani vtedy, keď sa nálady prikláňajú na ktorúkoľvek zo strán. Politik, ktorý je národný, nepoužíva podvodné prostriedky a už vonkoncom nevháňa národ do občianskeho konfliktu v mene cudzích záujmov.

*I moja duša, pyšná, prihrdá,
vierou sa zavše iba nadrdá...*

Veľká tragédia, keď sa z historickej udalosti stane gýč.

Ľudia sa vadia o pravdu. Ale s pravdou je to ako s dvoma matkami, skutočnou a falošnou, pred Šalamúnom, keď sa domáhali dieťaťa. Iba pravá matka si želá, aby dieťa žilo, aj za cenu, že oň príde...

Nie je vinný iba agresor, ale každý štát, i každý jednotlivec, ktorý sa tomu mlčky prizera vo falošnej nádeji, že ho konflikt obíde...

Vziať sebe alebo inému človeku život je zavraždiť celé ľudstvo... Kainovo pokolenie to však odmieta.

Nechápem, ako môžu ľudia oslavovať Prometea. Je to symbol vzdoru voči antickým bohom. Je znakom všetkých protikresťanských humanistov,

znak odporu voči Cirkvi. Naším Prometeom, ktorý je vlastne Svetlonos, teda protoobraz Satana, je Kristus, ktorý vrátil človeka Nebu. Dávajte si pozor, aby ste za pozemskú vlasť nestratili nebeskú domovinu. Nedajte sa zlákať sociálnym súcitom bez Boha, ani láskou k národu bez Boha, ani odporu k nepriateľovi bez Boha.

Vzdelanec môže prečítať stohy kníh, ale nestane sa mudrcom.

Na Slovensko prišiel komunizmus zo Západu, a vracia sa nám odtiaľ znova, prezlečený sa prevlečie blúznením o dostatku a slobode... Učte sa, mladí, málo máte času!

Národy majú svoj vývoj, presne ako ľudský jedinec, so všetkými konzekvenciami. Pretože žijú každý v inom štádiu vývoja, nerozumejú si a odlišnosť používajú ako zámienku na konflikt. Vo veľkom kotli varí Pán Boh ľudské dejiny, a v guláši treba všetkého hojne, no primerane.

Vidiaci slepci, slepci vidúci...

Politik je človek, ktorý sa každé ráno budí ako tabula rasa...

Pohanské náboženstvo vojny! Kresťania za mŕtvych zapalujú sviece...

Hanobenie vlastných hrdinov a obdiv k cudzím darebákovi - komu je to vlastné?

Smrť nie je appendix života. Je jedinou istotou, ktorá nás neminie. A predsa ju premaľujeme krikľavými, gýčovitými farbami a odkladáme medzi haraburdy do skrine. Ale kráča pred nami, či sa nám to páči, alebo nie, hoci v našom bláznivom huriavku nepočujeme jej hlas.

Už ľudí, zdá sa, nezaujíma utrpenie statočných, ktorí sa nepoddali dobovým ilúziám o blaženosti pozemského bytia. Väčšina si myslela, že stačí odstrániť nepriateľa tej pozemskej blaženosti, ktorého našli v ľuďoch šepkajúcich do budovateľskej eufórie: Memento mori! Blíži sa, zdá sa, opakovanie tohto tragického omylu. Už opäť vkladajú mnohí svoje nádeje do rúk tých, ktorých pohanské ciele sľubujú ilúziu spravodlivosti na úkor iných. Ale Kristus, to Slovo večného života, ten Logos nadprirodzeného Bytia, trvá a trvajú jeho prisľúbenia. Len netrpezliví kráčajú na Golgotu opačným smerom, alebo po jeho krvi.

Viera nie je súkromná vec, ako nie je súkromná vec nezákonná skládka toxického odpadu. Viera je predpoklad ekológie duše.

Hriech je narušenie poriadku vo vesmíre, jeho dôsledkom je entropia, rozklad vyššieho na nižšie, odbúravanie harmónie a zväčšovanie chaosu. Hriechom neubližujeme iba sebe, ale podieľame sa, hoci i len mikroskopickou mierou, na utrpení sveta.

Obdivujem hrdinov, ktorí bojujú za dávno vybojované, prípadne sa postaví vedľa autority a tvári sa, že správna spoločnosť im zaručuje glejt na múdrosť a statočnosť. Skutočný intelektuál sa nemôže podieľať na úpadku, inak nie je nič viac ako účastník demolovacej čaty.

Jednou zo záhad je pre mňa tajomstvo generácií. Nech sa i postavíte na hlavu, vaše deti budú iné ako vy. Iba jednotlivci budú vybočovať z ich nového sveta ako vyklíbený lakeť. Ja sa necítim súčasníkom svojej generácie. Obdivoval som generáciu medzivojnovú a vojnovú, potom sa mi stal blízky exil. Väčšina z tých krásnych ľudí mi už zomrela. Jediné vybočenie z tejto skutočnosti je stále tesnejšie spojenie so synom. Nemám k nemu výhrady nie preto, že je to môj syn, ale preto, že mu rozumiem a on sa usiluje rozumieť mne. Máme v Rusovciach obľúbenú maličkú pizzeriu. Tam trávime spolu celé hodiny. Majitelia už bez opýtania pre nás prinesú dve kávy, mne veľkú, synovi malú, a dva veľké poháre vody. To už nie sú stretnutia, to je rituál. A mohli by sme sa rozprávať o čomkoľvek, alebo nerozprávať o ničom. Sú to sakrálne chvíle.

Ľudia sa nazdávajú, že ak kritizujú niektoré negatívne javy, nezúčastňujú sa na úpadku. Ale úpadok sa začína tam, kde druhoradé javy prenášame do budúcnosti na úkor prvoradých. Tradícia je prenos najcennejšieho, čo máme. Tradícia je správny výber priorít. Teda nie jasot na koncerte alebo na futbale, ale zážitok Boha. To je kontrarevolúcia. Všetko ostatné je účasť na revolúcii, na falošnej zámene významov.

Liberalizmus nie je námaha, to je len oslava entropie. Ale tradicionalizmus je sústavné úsilie, sústavné vynakladanie všetkých síl. Je to vlások, na ktorom sa vďaka Božej milosti drží tento svet.

Kyvadlové myslenie je veľmi nebezpečné. Ak nie je správna téza, tak vymyslíme antitézu... taká je logika revolúcie. Tradícia je o kontinuite, a nie o sústavnej revolučnej situácii, podliehajúcej zmene spoločenských nálad. Ostatné storočia sú sústavným útokom na kontinuitu, na tradíciu. Tento útok dokonca vynašiel tradícii nadávku, keď ju nazval fašizmom.

Feminizmus neznamená rovnosť pohlaví, práve tak ako liberalizmus neznamená oslobodenie. Naopak, odstraňovaním prirodzenej nerovnosti, ktorá je zdrojom mužskej a ženskej pohlavnosti, mužská i ženská pohlavnosť degeneruje a obe sú "odkázané" na jednopohlavný

vzťah. Vyznávači evolúcie nás takto vedú k epoche transhumanizmu. To, čo sa ešte zvyšku zdravých jedincov zdá utópiou alebo sci-fi, pre nové pokolenia bude normalitou. Teda buď prebehne kontrarevolúcia, alebo v krátkej budúcnosti už na kontrarevolúciu nezostanú sily. To je apel na kresťanov, ktorí sú povinní z titulu krstu a viery.

Mnohí nechcú vedieť pravdu, mnohí sú radšej klamaní. Reprodukujú osvedčené kliše a tešia sa z iluzórneho úspechu. Láska k pravde sa ešte nikdy nevyhla ostrakizovaniu a utrpeniu. Preto v politike a v tzv. vysokej kultúre vidíte iba ohýbačov chrbtice, nie ohýbačov železa.

Fake s pápežom, ktorý tancuje, fake s orlom, ktorý unáša dieťa... a všetky iné fake, to je nástroj veľkej manipulácie. Už nerozlíšime, čo je pravda a čo lož. K tomu prispievajú aj politici s chaotickým správaním. Objavia sa nové utópie, staré ideológie v novej interpretácii, nová manipulácia sociálnou spravodlivosťou. Revolúcie, prevraty. Svet čaká na generáciu, ktorá sa to všetko pokúsi vrátiť k akému-takému poriadku. Niet inej orientácie ako Kristus. Niet inej istoty okrem Evanjelia.

500 000 exorcizmov v Taliansku za rok!

Láska umožňuje pravde dýchať, pulzovať. Zákon pravdu spútava...

Chcel sa Štúr "oslobodiť" od Rakúsko-Uhorska?

Zázrak mi pripomína, že som sa zabudol prekvapovať všednosťou...

Toľko osvietených, a svetla niet...

Kristus nie je Machiavelli! Nemôže ním byť ani nijaký jeho učeník, tobôž príslušník kléru. Kresťanstvo vyrastá z martýria práve preto, lebo sa neohýba podľa okolností. I za to ho nenávidia!

Poézia, mýtus, rozprávka. Rodia sa z uspávanky. A uspávanka vyteká z boku večnosti ako prameň vody živej.

Kým veda popiera mýtus, popiera samu seba.

Priatelja, nepíšem tu preto, aby som sa vám páčil. Nie som slečna na vydaj. Píšem, čo ma zamestnáva. Básnik je nahý nerv, nie prasa obalené tukom.

Nový svetový poriadok bude nastolený ako výsledok globálneho chaosu, na konci ktorého sa vygenerujú nové silové vektory. Tie sa budú musieť dohodnúť. Svet bude žiť podľa nimi ustanovených pravidiel, kým jeden z vektorov opäť nestratí silu udržať nastolené podmienky mieru.

Len si predstavte ten nebeský chaos, keby sa tam vo večnosti stretli ľudia z rozličných epoch s rozličnými skúsenosťami a predstavami. Veď už tu na zemi by sme jeden z druhého dostali mŕtvicu, keby sa napr. človek 19. stor. stretol so súčasníkom, niečo stredoveký mních so súčasným mníchom. Našťastie, v nebi je to celkom inak, pamäť na súčasný život nám nebude nijako na úžitok.

Je u Ježiša slovo "ver" synonymom slova "vedz"?

Veriť znamená vedieť, že nevieme... Vierou sa ukladáme do rúk Stvoriteľa.

Sila lásky sa neraz prejavuje v pripravenosti strácať...

Tzv. Noční vlci, teda nositelia zvláštneho krísto-stalinského posolstva, sa poklonili pred pamätníkom červenoarmejcov v Banskej Bystrici. Nevie, či Banskobystričania čítavajú nápis vygravírovaný a namaľovaný zlatom na čiernej granitovej stéle. Ale stojí tam toto: "Zomreli sme za vašu slobodu a za obnovenie Československa!" Naša sloboda znamenala takmer pol storočia cudzopasnej ideológie, ktorá mlela kosti statočných Slovákov, desiatky tisíc ich zbavila domova, majetku, násilnou kolektivizáciou ožobráčila a zničila roľnícky stav, jediný slobodný stav, nositeľa kultúrnej a mravnej identity. Z tejto po(g)hromy bol už iba krok k dnešnej liberálnej mládeži s vygumanou pamäťou. Teda napriek pádu vlády komunistickej strany pokračuje tu kontinuálne jeden a ten istý projekt. S podivom som zistil, koľko obdivovateľov Slovenského štátu sa vytešuje z príchodu tzv. Nočných vlkov, teda ruskej paródie na amerických vyznávačov motoriek Harley-Davidson.

Roľníctvo, to nie sú lány polí, obrábané najmodernejšou technikou, ako lesníctvo nie je výroba drevnej hmoty. Roľníctvo je sakrálny vzťah k pôde ako nebeského daru, vzdávajúce Bohu chválu, každodenne sa napoludnie obracajúc ku krížu a modliac sa Anjel Pána!

Svet zošalel. Ešte existuje z akejsi inercie, ale nastupuje nový. Pochybujem, že je "nový" z nevyhnutnosti. Myslím si, že je to dôsledok znudenosti elít a ich hry na život, ktorý sa nedá nazvať inak ako sociálne inžinierstvo. Je to ako vlna cunami, ktorá zmietne všetko, čo včas nevybehlo do výšin. Pre mňa jedinou výšinou je Kristus.

Mám strach, že svet je vo vojne nových utópií, ktoré povedľa zbraní používajú tú najdesivejšiu zbraň: manipuláciu lžou. V takejto dobe je obzvlášť dôležité držať sa pevného bodu, neopúšťať tabu, teda Desatoro. Pevným bodom je kríž, pastierska palica biskupa - berla.

Najnebezpečnejšie na lži je to, že v nej človek nájde kúsok pravdy"... a tak sa za ňou valia zástupy...

Už som tu kedysi spomínal Tibora Kovalika, vynikajúceho výtvarníka, svojho času predsedu združenia kanadských výtvarníkov a predsedu kultúrnej zložky Svetového kongresu Slovákov. Hrdím sa naším priateľstvom. Uverejňoval som mu v Kultúre jeho poviedky, ktoré, žiaľ, na Slovensku nezískali finančnú podporu na knižné vydanie. Všetky poviedky sú prozaickým uchopením skutočných udalostí a dovedna vytvárajú akúsi reťaz slovenských dejín, ako ich väčšina Slovákov nepozná. Medzi poviedkami bola aj poviedka o skutočnom popradskom učiteľovi - rusofilovi. Dokonale ovládal ruštinu a ruskú literatúru, preto sa veľmi tešil na príchod veľkého slovanského brata. Až nastal deň, keď toho brata naozaj vyobjímal a pozval k sebe domov. Nebudem to ďalej rozpisovať, len uvediem ako pointu, že milý rusofil zažil pod hlavňami samopalov znásilnenie vlastnej manželky a dvoch dcér, ktoré tak horlivo učil láske k ruštine.

U môjho dedka bývali aj Nemci aj Rusi, napísal som o tom po prevrate v nárečí do vtedajšej Smeny. Musím povedať, že napriek obrovským kultúrnym rozdielom oboch "návštevníkov" ruský vojak zachránil mojej matke život. Bola vtedy v deviatom mesiaci. Počas bombardovania ju prikryl svojím telom. Našťastie, nijaká črepina ich nezasiahla. Ale ostatok spomienok už nie je taký pozitívny. Slováci nesmú byť protiruskí, ale nesmú sa dostať ani do závislosti od Ruska.

Vždy ma pobaví, ako rozliční ezoterici a kabalisti čítajú Sväté písmo. Aby prikryli svoj materializmus a ateizmus, vysvetľujú ho ako obrazný jazyk pozemskej budúcnosti. Už len čakám, kedy sa objaví vydanie, polemizujúce s výrokom Ježiša Krista: "Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta!" Samozrejme, poznám aj odpoveď. Budú nás presviedčať, že nemal na mysli život vo večnosti, ale uskutočnený nebeský svet tu na zemi, večnosť pozemskú, ktorá vystrieda tú súčasnú, nedokonalú, strácajúcu sa, smrteľnú. Odvolajú sa aj na existenciu mimoplanetárneho života. K tomu speje aj transhumanizmus, k rozlúšteniu záhady smrti a predĺženiu života vyvolených, v ktorom sa tí ostatní stanú zbytočnými. Alchymia nezanikla, len sa pod plášťom osvietenstva nazvala vedou, odstrániac Boha ako neúčastnú potenciu, ktorej človek dáva svoje obsahy.

Pátrajte, čo znamená "al" v slovách al-kohol, al-gebra, al-chýmia atď. Boh nie je matematická rovnica, ani integrál, ani nijaká iná funkcia. Matematika je iba derivát jeho mohutností. Ak by bol Boh postihnuteľný číselne, nebolo by nijakej lásky, ani slobody, nehovoriac o morálke, bola by výlučná predestinácia. V takom koncentračnom tábore vesmírnych rozmerov by bolo otupno. Naostatok, politické elity nás k takému chápaniu života vedú míľovými krokmi.

Akoby som počúval ruských pseudokresťanských materialistov, ktorí chcú pomeriť Darwina, Marxa, Krista, ezoteriku - proti Cirkvi. Boh stvoril Adama z prachu (hlíny), to je podstatné, a nie či stvoril z hlíny najskôr dážďovku... opočkoveka... neandertálca. Zapodievame sa vedľajšími javmi, aby sme odsunuli bokom to podstatné. Tzv. moderná Cirkev sa tiež chce nasilu podobať na zmieriteľa Krista so Satanom.

My žijeme v troj-štvorrozmernom svete. To je to, čo vieme o zemi. Ale už všeličo vieme iné, o čiernych dierach napr., kde sa čas a hmota správajú úplne inak. Ale ak hovoríme o Bohu ako o absolútnom Bytí, potom predpokladáme, že materiálny svet je iba jeho idea, akýsi hologram, že v skutočnosti je Boh nekonečná rozmernosť a človek v nej má svoje nezastupiteľné miesto ako objekt Božej lásky. Nekonečnosť nepotrebuje planéty ani vesmír

Na koho prisahal Macron vo Washingtone? Na Voltaira a Franklina (V roku 1731 založil vo Philadelphii verejnú knižnicu (Library Company in Philadelphia), ktorá mala na začiatku 50 pravidelne platiacich členov. V tom istom roku vstúpil aj do miestnej slobodomurárskej lóže Sv. Jána (St John's Lodge) a neskôr sa stal jej veľmajstrom. V roku 1749 sa stal veľmajstrom všetkých lóží v Pensylvánii. V roku 1734 publikoval vo vlastnej tlačiarňi The Constitutions of the Free-Masons, prvé pravidlá slobodomurárov v amerických kolóniách. Do slobodomurárskych aktivít sa zapájal aj počas pobytu v Paríži.), na Francúzsku revolúciu. Na Francúzsku revolúciu sa odvolávali aj bolševici v Rusku. Čo je na tom nové? Nič okrem toho, že sa to znova deklaruje. Teda ide o spojenectvo proti katolíckej Európe a východnej ortodoxii. Uvidíme, čo Macronovi oprašoval z goliera Trump, či nie náhodou kokaín, ako sa uchechtávala americká politická šou.

Generálny tajomník OSN vyzýva na premenu OSN, čo znamená zbaviť Ruskú federáciu práva veta. Krok za krokom svet smeruje ku konfrontácii, najskôr k studenej, potom k horúcej vojne.

Z odstupu rokov sa vyjavuje dávno napísaný variantný scenár udalostí, ktoré prežívame ako spontánny vývoj. Bežná spravodlivosť sa podľa tohto scenára vyčerpá v konfliktoch, ktoré majú sekundárny charakter a národom nezostane dostatok pasionárnosti, aby mohli vybojovať svoje základné práva.

Veci a javy existujú dvakrát: 1. aké sú; 2. aké ich vnímame, čo si o nich myslíme...

Nenávisť medzi národmi je veľký hriech ľudstva. Jeden kradne druhému, vraždí a zotročuje, čím druhému pripravuje motív na odplatu. Ježišu Kriste, prijmi spravodlivých do svojho náručia a odpusť zločincom!

V Arménsku prebieha "zamatová revolúcia". Vodca revolúcie, prozápadný liberál, ktorý nedoštudoval vysokú školu, si nechal zarásť tvár, nasadil šiltovku, dokonca vyhlasuje, že chce iba kontinuitu vzťahov s Ruskom, trvá na tom, že buď bude premiérom on, alebo premiérom nebude nikto. Inými slovami, vyhráža sa, že povedie davy od zamatu k násiliu. Čo sa na živote Arménov zmení? Možno len mediálna propaganda, ktorá nového premiéra zahrnie obdivom a láskou, na pozadí čoho sa na území Arménska ocitne zámorský ochranca s raketami. V Arménsku žije iba približne štyri milióny Arménov. Tri milióny ich žijú v Rusku a ďalšie milióny v iných krajinách na Západe, ale aj v Azerbajdžane a Iráne. Na bývalom území Arménska sa nachádza dnešné Turecko s posvätnou horou Arménov - Araratom. Azerbajdžan, Kazachstan a Turecko by rady videli spoločný kalifát. Azerbajdžancom ochotne predal zbrane Izrael. Súdiate podľa hĺbky nenávisti medzi islamským Azerbajdžanom a kresťanským Arménskom, ktoré bráni svojich bratov v Náhornom Karabachu uprostred azerbajdžanského živlu, myslím si, že sýrsky konflikt sa neskončí, iba sa presunie o kúsok inde. Aby toho nebolo málo, o svoje práva bojujú aj Kurdi, ktorý po rozpade ZSSR vymenili bratstvo s bolševizmom za americké záujmy v regióne. Skrátka, stačí chcieť, a Blízky a Stredný Východ bude horieť, a tráva opäť bude piť čerstvú krv. Škoda, že ani taký kultúrny a trpiaci národ ako Arméni nemajú imunitu voči novej etape utrpenia v cudzej réžii. Akoby im nestačila genocída z rúk Mladoturkov - lokálneho dieťaťa Francúzskej revolúcie.

Dráma nezávisí od okolností, ale od hĺbky citového pohnutia. Stáva sa skutočnou, keď sa bolesť iných stáva našou bolesťou.

Pýcha sa snúbi s cnosťou. Pýcha peklom dýcha! - už si ani neuvedomujeme, koľko hĺbky a múdrosti je v odkaze predkov.

Prečo autá zrážajú zvieratá? Pravdepodobne preto, lebo ich rýchlosť je taká veľká, že na ňu zviera nevie reagovať. Taká rýchlosť sa nikdy v jeho prostredí nevyskytovala a sto rokov je málo na to, aby sa v živočíšnej ríši vypracovala adekvátna reakcia. Tento príklad však platí aj na ľudskú spoločnosť. Psychológia a sociológia už natoľko dešifrovali správanie človeka, ale aj davu, že je takmer nemožné vyhnúť sa manipulácii. Reagujeme na informácie ako srnka na rýchlosť blížiaceho sa auta, ktoré nás v noci navyše oslepuje reflektormi. Staršia generácia prosto končí pod kolesami tejto manipulácie a mladšia už ani nechápe, že ňou manipulujú.

Náš ruský brat práve teraz v relácii "Vesti nedeli" plače spolu s Orbánom nad tým, že Maďari stratili územie! To mi je novina! Uhorsko nie je maďarské, načase si to uvedomiť! Kým bude pretrvávať šovinistická interpretácia dejín, budú našimi národmi manipulovať všetci, ktorým sa hodí nepokoj v Strednej Európe...

Čo je cieľom liberálov? Zničiť posledné impérium Rusko, rozdeliť ho na časti a Sibír odovzdať Číne.

Ekonomickú transformáciu Číny uskutočňuje klan Rothschild...

Môžu byť šťastní ľudia na oboch stranách frontu? Môžu byť úprimne presvedčení o vine toho na opačnej strane barikády? Môžu, a aj sú. Tak kto je vinný, že sa nenávidia?

Konzervatívny demokrat, to je priamy pojmový útok na Vatikán ako monarchiu, teda pojmový pokus o revolúciu a nastolenie Vatikánskej republiky. Absurdum? Áno, ale presne také absurdum je pojmový kalk "konzervatívny demokrat". Kto sa ním označuje, nevie, o čom hovorí. Ale ktovie, možno raz sa budú kresťania modliť ku Kristovi ako prezidentovi nebies a budú si raz za päť-šesť rokov v globálnych voľbách voliť nového Krista ako prezidenta Spojených štátov nebeských. Ďakujem, Pane, že už tu vtedy nebudem!

Skepsa je horšia zbraň ako atómová bomba.

Neprestávam sa udivovať, koľko zloby a nenávisť je všade voči politikom. Päť minút hosanna, potom ukrižuj ho! A kde je zloba, tam niet ani šajnu o komplikovanosti politiky, obzvlášť v dobe chaosu. Najviac vykrikujú ľudia, ktorí v živote neriadili ani materskú škôlku.

Už roky ničia kolísku kresťanstva Sýriu, kde sa z Božej milosti vrátil zrak prenasledovateľovi kresťanov Šavlovi, oslepenému po zjavení Krista a páde z koňa, keď počul hlas: "Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ..." V

Damašku uprostred prvých kresťanov sa krstom stal zo Šavla Pavol, apoštol národov. Odtiaľ sa rozšírila naša viera až po Solún (Thesaloniky), ktorý sv. Pavol navštívil. A práve zo Solúna k nám prišli vierožvestovia sv. Cyril a Metod. Naša viera je teda z dvoch zdrojov, od sv. Petra, i od sv. Pavla.

Aké šťastie, že máme bezvýznamné náleziská ropy. Ale tisícdivo minerálnych prameňov a zásoby pitnej vody nás čoskoro urobia objektom koloniálneho záujmu. Čo je to kúpiť si slovenský parlament, ak na omnoho väčšiu Ukrajinu postačilo päť miliárd dolárov a na koloniálnu politiku v Rusku vyčlenili tridsať miliárd? Veď sa im tá investícia vráti. Ani zo Sýrie neodídu, pretože odhadované straty z porážky sú sedem triliónov dolárov. Kto im ich zaplatí? Dane sa dávajú, berne sa berú. To je cena mieru.

Prázdnoty niet: tam, kde dochádza k strate mravnosti, dochádza i k strate ideálu. Zákonite sú nahrádzané ich paródiou, ich karikatúrou. Vrcholom ich simulácie je vojna...

Spadli všetky masky politiky... Ak je politika zrkadlovým odrazom kolektívnej duše ľudstva, tak nemáme nijakú šancu pomimo Božieho milosrdenstva

Domáci havkáči vešajú všetky viny na tzv. oligarchov. Nijako sa ich nechcem zastávať. Ale čo sú naši oligarchovia oproti nadnárodnému kapitálu, ktorý už de facto vlastní celé štáty? Kto im môže konkurovať? Štát bez armády? Ulica s transparentmi "Za slušné Slovensko?" Vari sme na neprístupnom ostrove v oceáne? V dobe rozvinutej sociológie a psychológie davu, uprostred právnej manipulácie, je taký národ ako náš len hračkou v rukách zaplatených politických šašov.

Nie je hanba prehrávať v pravde, hanba je víťaziť vo lži...

Toto je epocha znovuukrižovania Krista. Visíme vedľa neho ako dvaja lotri. Je na nás, ktorým z tých lotrov sme.

Cirkev je Noemova archa. Inej archy niet. Iba bláznivý Noe by do vlastnej archy vrtal nebožiecom diery...

Sloboda je podmienka lásky, najušľachtilejšej formy egoizmu. Len najsilnejší vedia milovať, čo strácajú...

Nijaký režim neodstráni nevraživosť a pokušenie na zlo... Ľudia neboli mravnejší ani keď sa za prečiny voči mravnosti kameňovalo, ani dnes,

keď určité typy ľudí chodia do väzníc ako na dovolenku. Vynaliezavosť zla je neobmedzená, dole i hore, podľa miery arogancie a moci...

*Spravodlivosť ani mier nie je výsledok dohody koristných egoizmov...
Spravodlivosť je večná, dohody prchavé.*

Ukážte mi jediného kresťana, ktorý bojuje proti Asadovi na strane Anglosasov a považujem nad tým, že existuje spravodlivejší variant vnútorného usporiadania Sýrie... Ale každý režim, ktorý prináša riziko fyzickej likvidácie kresťanov, by bol horší ako za cisára Nera.

V Bohu neexistuje prázdno. Ak jedna rastlina odumiera, na jej mieste vyrastie druhá. Tak je to aj s národmi a kultúrami, ba i civilizáciami. Vôľa byť je univerzálna modlitba.

Čítajte si týždeň starú literatúru, staré časopisy, pozerajte staré filmy, a potom si otvorte súčasné správy, komentáre, sociálne siete, aby ste uvideli, k akému peklu sme sa zosunuli... Nie je to o tom, že ku všetkému sa dá privyknuť a považovať to za normu, ale o veľkej dráme človeka, ktorého viedli k humanizmu a priviedli k démonizmu...

keď som bol malý, učili ma, že si netreba prekladať nohu cez nohu, tobôž tou preloženou kývať, pretože človek tak kolíše besa. Dnes je, zdá sa, normálne hádzať nekoordinovane celým telom, len tak - sám so sebou, bez partnera, resp. ako dvaja od seba nezávislí ľudia. Jaskynné rytmy, jaskynné tance.

O beštiálnosti mnohých historických udalostí sa dozvedáme po päťdesiatich či po sto rokoch. Poplačeme si na pietnych miestach, presvedčení, ako dobre, že je tá hrôza minulosť. A v tejto dymovej clone ľútosti nad minulosťou krivdou prehliadame alebo spolupáchame krivdy nové

Slovenská inteligencia, a nielen, je hlboko schizofrenická. No ešte väčšiu schizofréniu pozorujem u niektorých Karpatských Nemcov, ktorých po sedemsto rokoch mierového spolužitia so Slováckmi vďaka Benešovým dekrétom spomedzi nás vyhnali. Mnohí v Nemecku zostali, ale mnohí sa vrátili, aj keď po celý život boli diskriminovaní a žili v strachu. Ak predstaviteľ SNS kladie vence k pamätníku Červenej armády, hoci príchod Červenej armády znamenal zánik slovenskej štátnosti, mal by zároveň položiť aspoň kyticu na cintoríne nemeckých padlých. Potom by som mu uveril, že je predstaviteľ suverénneho štátu a hlavne, že je kresťan. Generál Franco, ktorého komunisti tak nenávidia, dal postaviť pamätník, ktorého súčasťou sú hroby z oboch strán španielskej

občianskej vojny. My ešte ani po toľkých rokoch nevieme prerásť ideologické interpretácie vojny. Dokonca ani tí, čo sa vytešujú, že sme súčasťou NATO, kde je súčasťou aj údajne porazené Nemecko, ktoré opäť stojí na rovnakej strane frontu proti Rusku. Mimochodom, na Slavíne nespočívajú iba ostatky Rusov. Lahko sa o tom presvedčíte podľa priezvisk pochovaných. Koľko ešte treba, aby sme na dejiny mali vlastný pohľad? Koľko ešte potrvá, kým Slovák nájde svoju vlastnú identitu a prestane byť fackovacím panákom okolitých národov? Koľko ešte samostatnej štátnosti treba, aby sa Slovák po troch dňoch v cudzine nevrátil ako hlásna trúba cudzích záujmov?

Po rozbití Rakúsko-Uhorska sa zákonite Stredoeurópania rozdelili na stúpcov východného a západného modelu globalizmu. Oba tábory neprekročili rámce dobrovoľného koloniálneho myslenia. Boli to práve ľudáci, kto bol výrazom suverénneho ducha stredoeurópanstva. Tento duch nespadol z oblakov. Formoval sa minimálne tisícpäťsto rokov. Jeho sila spočíva napr. v tom, že napriek zániku Veľkej Moravy nezmizol z dejín a v čase pokusu o premenu Uhorska na Maďarské kráľovstvo vyrazil na povrch ako ponorná rieka, aby prekonal aj hate umelo naočkovaného českého protikatolíckeho liberalizmu, marxizmu, trockizmu, stalinizmu, ale aj nemeckého neopohanstva. Je nám cudzí súčasný (ne)mrvný experiment Západu, jeho opakované pokusy o expanziu na Východ, ale rovnako nám je vzdialený imperský duch Východu. Duch stredoeurópanstva je v nás, či si to uvedomujeme, alebo nie, dokonca aj vtedy, keď ho pod vplyvom vonkajších okolností popierame. Dá sa potlačiť dočasne, ale vytryskne na povrch znova a znova, kým Stredná Európa bude trvať. Slovenská túžba po zurchovanosti nie je príčinou zániku stredoeurópskeho impéria, ale obrannou reakciou na škodlivé vplyvy Francúzskej revolúcie v susedných národoch. Táto obranná reakcia nemá šovinistický charakter, ako mala napr. Košútova revolúcia. Kým sa slovenské elity nestanú výrazom tohto slovenského ducha a namiesto služby národu a duchu stredoeurópanstva budú posluhovať hegemónom, jedno či Nemecku, Británii, USA či Rusku, budú konfrontované s týmto duchom, ktorý ich skôr či neskôr vyhodí zo sedla. Duch národa nie je vec voľby, je to prosto danosť, ako sú danosťou fyzikálne zákony. Buďme Slovákmi, ale uvedomujme si, že patríme do fundamentu Strednej Európy...

"Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta!" - preto nie som nacionálny či sociálny revolucionár, ale volám po odvrátení sa od zla, teda po obrátení, pozývam k pokániu a nadviazaniu pretrhnutého puta s Bohom, čo je podstatou pojmu religio. Náboženstvo nie je divadlo, čo ako krásne. Krása, jedno či pompéza, či prostá, je poukazom na podstatu - obnovu súladu ľudskej vôle s božou, čo je podmienka pocitu zmyslu života a

predpoklad spásy, ale aj elementárna podmienka uskutočňovania nacionálnej a sociálnej spravodlivosti..

Neverci, komu by ste sa rúhali, keby nebolo Krista, ktorého popierate?

Môžeš prečítať všetky knihy sveta, aj tak prídeš na okraj priepasti, a tam ti bude užitočná jediná knižnica - Sväté písmo...

Je smutné, ak diskutujúci v hlavnej politickej šou Vladimíra Solovjova v ruskej televízii niekoľkokrát po sebe použije pojem Čechia aj Čechoslovakia ako synonymá bez toho, aby si uvedomil, že už štvrt storočia Československo neexistuje a Slovensko nie je suffix Česka, no existujú dva síce spriatelené, ale samostatné štáty, a že práve samostatná Slovenská republika si zachováva voči Ruskej federácii vyvážený postoj.

Diabol vždy po Kvetnej nedeli imituje svoj triumf... práve preto, že najlepšie vie, čo ho vo Veľký piatok čaká.

Diabol nemôže existovať bez Boha. Je to boží šašo. Pozerá sa na Stvoriteľa ako teľa na nové vráta. Tak rád by ho napodobnil, ale nedokáže iné ako búchať čelom do tých maľovaných vrát, a ešte sa pri tom aj víťazoslávne rehoť. Človek bez Boha sa mu vždy podobá. Neverí svätosti, preto hľadá akúkoľvek zádrapku. A ak jej niet, tak si ju vymyslí, šťastný, ak stretne sebe podobného, aby našiel potvrdenie svojej pravosti. So zlom je strata času sporiť.

Kde to žijeme, ľudia! Je utrpenie čítať kňaza, ktorý sa raduje z tragédie uprostred národa, ktorý nemá rád...

Nehľadajte ľudí, s ktorými sa viete rozprávať, ale s ľuďmi, s ktorými viete mlčať

Myslím si, že i krajina má akési svoje DNA, nielen človek, a nech sa ktokoľvek postaví hoci aj na hlavu, vždy bude svet jednotou rozmanitostí, a nie jednotou uniformity.

Tak ako Ježiša víтали na Kvetnú nedeľu a hádzali mu pod nohy od nadšenia palmové listy, tak onedlho kričali: Ukrižuj ho! Jeho krv na nás a na naše deti! Podobná davová psychóza si teraz našla otca Mariána Kuffu! Asi preto, lebo sa nestal druhým Bezákom. Nenaletel Zelótom, ktorí očakávali od Krista pozemského, politického vodcu.

Ľudia si pletú svoje túžby po spravodlivosti so zneužívaním ich túžob na štátny prevrat... Ak sa obe strany konfliktu zatvrdia, ozaj sa môžeme

teoreticky ocitnúť v občianskom konflikte. Málo je nenávisti a umelých bratovražedných vojen vo svete?

Zelóti na námestiach, o akej spravodlivosti to hovoríte? Vari spravodlivosť nastupuje výmenou moci? Tisíce rokov vieme, že moc devastuje svojho nositeľa! Dnes sa dožadujete spravodlivosti, a zajtra ju pôjdete ukrižovať! A i tí z vás, ktorí s ňou žili tak, že sa jej smeli dotýkať, ju zaprú, kým kohút trikrát zakikiríka! Zelóti dnešných čias, veď to vy si vyberáte okupantov, vy si volíte Herodesa a Pontského Piláta, vy tlačíte na Kajfáša a Krista žiadate ukrižovať! Moc je trestom za vašu voľbu, pretože si nezaslúžite viac, než ste schopní ponúknuť, keby ste sa ocitli v ich kresle!

Prv než vyjadrovať svoju mienku je užitočné počúvať mienku iných, a nielen počúvať, ale inkarnovať sa citovo aj intelektuálne do jej nositeľa, pokiaľ sa to dá. Emočná inteligencia, to je to, čo davu chýba.

Údelom si je národ sám... Mám dôvodné podozrenie, že ak spravodliví od rána do večera kydajú hnoj, že tie zlé kravy okrem hnoja nadojili aj veľa mlieka...

Naozaj dáva iba ten, kto vie, že mu to bude chýbať...

Z paródie dejín nemôže vyrásť nič iné ako paródia...

Samota, ktorá miluje, nie je osamelá...

Vo Rwande rozdelili národ na vyšších a nižších podľa veku. Výsledok bol občianska vojna a milión mŕtvych. U nás má niekto namiesto výškometra slušnometer a delí Slovensko na slušných a neslušných, teda nastoľuje akýsi mravný rasizmus. Verme, že má národ dostatok sebazáchovnej intuície.

Áno, diskriminácia sa začína tam, kde človek odmietne dieťa ešte pred narodením. Tam sa začína reťaz následkov. Tam sa aj rozhoduje, či hriech zostane iba nenaplneným nutkaním, alebo sa uskutoční. Vedomý potrat je vražda na Golgote. Práve tak je to aj so Slovom. Najprv bolo u Boha, potom sa stalo Telom. Aj neveriaci by mal chápať, že Kristovu božskosť vôbec netreba dokazovať. Kristus je jediná šanca tohto sveta. To nie je fanatizmus, to je výsledok poctivej námahy. Kristus však nikoho nenúti, Kristus pozýva - do ostatnej sekundy života. Nie je nijako zahanbujúce byť bláznom v Kristovi, živý v neporozumení a bolesti. Smutné je zostať bláznom v diabli, mŕtvy zaživa.

Poľovnícka banda zasadá, boľševické myslenie prezentuje naďalej: medveďov a vlkov je veľa, poďme strieľať... Problém je, že na jedného medveďa máme sto poľovníkov!

Poznal som veľa veľkých ľudí, ktorí sa stali veľkými, keď sa stali malými, aby sa v nich prejavila mohutnosť Svätého Ducha.

Heroizmus sa začína tam, kde už človek nevládze...

Verím, že sa nájde štátnik, ktorý sa pokúsi redukovať napätie v spoločnosti. Napätie totiž nemá iba prirodzenú povahu, vyplývajúcu z objektívneho stavu spoločnosti. Vytvára ho aj vonkajší faktor. Štátnik nedovolí, aby sa národ rozdelil hlbokou priepasťou. Krivdy a rany nie sú dôvod na nenávisť, ale na hľadanie príčin, prečo k nim došlo. Ak niekto neustále vyťahuje krivdy, ktoré sa ho už bezprostredne netýkajú, neželá si pokoj, ale kalkuluje s výhodou v spore. Akékoľvek menšiny, nielen národnostné, hľadajú takéto výhody, pretože sa dobývajú nie rovnoprávnosti, ale nadpráva. Chytajú sa každej konjunktúry, ktorú nastolí hegemon, proti mienke väčšiny. Potom už nasleduje iba pokus väčšinu zahanbiť a rozdeliť. Budúcnosťou národa nemôžu byť havkáči akejkoľvek farby, ale ľudia s charakterom, ktorí poznajú vlastný národ, ale aj rozloženie síl v našom civilizačnom priestore a vektory, ktorými sa hýbu dejiny.

Načo existuje politická strana, ktorá odovzdá predsednícke právomoci ľuďom zvonka? Za dvadsaťosem rokov v jej radoch nevyrástli vodcovia? A teraz sa likviduje ešte aj to málo, čo tu vládnuť ako-tak vie? Luxusne si žije náš národ!

Tak Čína sa nám premenila na konštitučnú monarchiu. Čoskoro ju bude nasledovať viacero ďalších štátov.

Vynachádzavosťou klamstiev síce evolucionizujeme v schopnosti získať moc, ale involucionizujeme mravne. Dôsledky sú časom neodvratné.

Keď ma pochyť hnev, ktorý z dvoch bratov je múdry - ten, ktorý ma podpichuje do ešte väčšieho hnevu, alebo ten, ktorý sa ma usiluje utíšiť? Hnevom sa požiar nehasí, ale vodou a rozvahou. Ibaže by cieľom prvého brata bolo, aby mi zhorel dom.

Tieto umelo vyvolané krízy sú dobré na to, aby sa človek ubezpečil, kto je kto, kto vie myslieť vlastnou hlavou, koho názor kopíruje davovú psychózu, kto ju pomáha tvoriť a pod. Obraz je síce tristný, ale pravda je dobré východisko, na rozdiel od ilúzie.

K politikom som ľahostajný. Aj ten najlepší politik, ktorého mám rád, pretože verím, že on má rád Slovensko hlbšie než ostatní politici, urobil mnoho chýb. Tie chyby urobil, pretože nechcel riskovať. V monopolárnom svete ani nebola alternatíva. Ostatných politikov sa bojím. Ozajstný politik koná efektívne, jediným skutkom, alebo krátkou sériou skutkov, ale v pravý čas. Nekoná tak pre moc svoju a svojich kumpánov, ale pre vlast'. Nezneužíva okolnosti. Môjho politika by dnes volilo jedno percento, ale to neznamená, že sa mýli častejšie ako všetci ostatní. Nie som jeho obdivovateľ a pravdepodobne som mu ľahostajný. Neraz mi vyvoláva smútok na tvári. Ale menej, než všetci ostatní.

Keď čítam aktuálne komentáre, niekedy sa neprestávam čudovať, kam sa podela dobrota, s akou sa človek iba pred chvíľou tak vrúcne modlí...

Abrahám bol syn výrobcu modiel. A predsa opustil výhodné dedičstvo a dal sa do služieb toho, ktorý o sebe povedal Som, ktorý som.

Kam by som utekal? Kde si, Pane? Vo mne. Upracem ti preto svoj dom... Dom svojho vnútra. A aký je ten dom, keď je uprataný? Plný lásky. Ale láska nie je (iba) stav fertilnej infantility. Láska je objavenie zmyslu bolesti.

Dobro je pre skepsu na smiech. Skepsa sa bojí uveriť. Neuverí ani vtedy, keď vloží prsty do rán ako Tomáš. Keby totiž skepsa uverila, zaplakala by nad sebou.

Tieto umelo vyvolané krízy sú dobré na to, aby sa človek ubezpečil, kto je kto, kto vie myslieť vlastnou hlavou, koho názor kopíruje davovú psychózu, kto ju pomáha tvoriť a pod. Obraz je síce tristný, ale pravda je dobré východisko, na rozdiel od ilúzie.

Pre Kaina je Ábel vinný už tým, že sa narodil...

Nešťastím, ale aj istou výhodou malých národov je, že žijú akoby na malej orechovej škrupinke a zabúdajú vnímať oceán. Potácajú sa na vlnách sem a tam, krúti sa vo víroch. Len mi pripadá tristné, ak jednu udalosť, čo ako tragickú, vnímajú izolovane od oceánu. Vnímajú vraždy ako aroganciu mafiánov. Ale práve ten jasný poukaz na pôvod zločinu by mal ľudí nútiť k uvažovaniu. Násilenstvá sa nedejú iba tak. Vraždy nebývajú samoúčelné. Práve v tej spravodlivej reakcii, ktorá nastala a za iných okolností by nemala takmer šancu na úspech, by som možno hľadal motív.

Boh je plnosť ciest, absolútne krátkych i absolútne nekonečných. Dá sa s ním byť okamžite, i nedôjsť k nemu nikdy. Spoj k nemu je viera, nádej, láska.

Revolucionári ako všetci vzbúrenci vnucujú predstavu, že sloboda je vec, ktorá leží v kráľovskom paláci, na úrade vlády, v bunkri diktátora. Sloboda je stav vedomia. Môžete podpáliť akýkoľvek palác, od Kremľa po Biely dom, a zostať otrokom.

Stačí sa letmo pozrieť na to, kde sa historická pamäť potláča a kde sa naopak cieľavedomo pestuje, aby sme videli plánované hranice budúcich štátov. Hedonizmus, zábava ako životný program, strata zmyslu pre hrdinstvo a obetu, pestovanie skepsy, to všetko sa stáva životným štýlom národov určených na porážku.

Zmätenie jazykov sa dá prekonať, horšie sa prekonáva zmätenie významov...

Hľadanie nepriateľa je hľadanie antilásky. Póly nemôžu žiť bez seba, hoci sa vymedzujú napätím. Všetko medzi nimi je ako piesok v presýpacích hodinách. Keď jeden pól dosiahne kritickú masu piesku, čiašky hodín obrátia. Tak je to aj so zemskými pólmi, ktoré sa periodicky menia.

Kto dáva, často väčšmi potrebuje sám... Kto pýta, neraz má toľko, že by mohol rozdávať.

Každý nevinne zavraždený život, i nenarodený, je klinec v Kristovej dlani...

Umenie je hyperbola. Ak použijete v umení farbu, rátajte s tým, že bude tá istá farba desaťkrát silnejšia ako v realite. Tak je to aj so slovom, o to viac slovom expresívnym. Neznášam v akomkoľvek umení vulgarizmy. Trčia z neho ako vylomený lakeť.

Je zvláštne, ak sa výkonná moc musí klaňať súkromnému médiu. Kto tu teda vykonáva moc?

Prešlo iba necelých tridsať rokov od pádu režimu, keď sa musel báť každý každého, keď sa účty vybavovali udávaním, keď sa žilo rozpoltene, inak doma, inak na verejnosti, keď podľa svedomia, integrálne, žila iba hrstka kresťanov. Bolo ich omnoho viac ako biblických desať spravodlivých. Po páde režimu, ktorý sa vyčerpal a viac už nemal čo ponúknuť okrem nového násilia, sa rozpoltená väčšina pridala s potleskom na stranu

spravodlivých. Ale nie nadtľho. Moc nad materiálnymi statkami padla do rúk prozápadných trockistov. Hlavy väčšiny sa naklonili smerom k Bruselu a Washingtonu. Väčšina spravodlivých už nemá sil protestovať proti obsahu tohto príklonu, pokorne sa pripravujú na odchod. Medzitým vyrastá nový odpor, ale opäť bez obsahu. Zlomený, rozpoltený národ už nevie, že cesta vedie svedomím, nie od koryta ku korytu, čo znamená od biedy ku biede. A tak aká môže byť budúcnosť? Opäť len utrpenie spravodlivých a zmierená rozpoltenosť väčšiny.

Nebojte sa poníženia. Semeno zahádzané blatom a hnojom vyrastie mocné a vysoko. Semeno na slnku vyschne bez úžitku.

Priznám sa, ani neviem, čo sa mi bridí viac, či moc, či antimoc, ktorá sa už nevie dočkať moci.

Dejiny sa odohrávajú v ľudskom vedomí, až následne na bojisku. Hranu, za ktorú sa dá neprepadnúť, ukazuje Kristus. Čím ďalej sa od neho naše vedomie vzdďľuje, tým viac sa približuje nevyhnutnosť katarzie na krvi.

Človek, ak sa premení na animálneho tvora, bez ducha, sa ľahko podďľá drežúre... Už dnes to vidieť, ako stačí dvoma výstrelmi obrátiť ľudí naruby.

Kto nežije vo večnosti už tu a teraz, vníma náboženstvo len ako pilulu na bolesť hlavy. Ale náboženstvo je v skutočnosti náuka i prostriedok účasti pomínuteľného na večnom a naopak. Nie ako metafora večného, ale ako večnosť premietnutá za brány raja, kde sme sa ocitli v dôsledku prvotného hriechu.

Len bláznovstvo viery spasí svet
Posmech býva plač nad vlastnou nespôsobilosťou

Zásadná otázka: môže byť vlastenectvom obrana zločineckého režimu?

Sypte perly do válova, prasa zahynie od hladu...

Dobrý žiak si hľadá náročných učiteľov...

Umenie sa nepomestí do kože, uteká pred korupciou chvďľy, neposluhuje, ale slúži, je slobodné, keď miluje...

Pozorujem, že existuje čosi ako spravodlivá závisť. Touto čnosťou trpia zväčša opoziční politici...

Sociálne siete sú predzvestou budúcej spoločnosti, ktorá sa môže, ale aj nemusí stať globálnym koncentrákom. Je to ako so všetkým, čo je dobré. Každý vynález sa dá použiť na zlo aj na dobro. O palicu sa dá opierať, ale aj ňou udrieť. Môže byť berlou biskupa, ale aj kyjakom hromotlíka. Aj Gutenbergov vynález kníhtlače bol zneužitý na masové šírenie klebiet a lží. Tak aj sociálne siete, a hlavne ich využívanie, musia byť naplnené mravným poslaním a obsahom. Inak sa stanú zbraňou hromadného ničenia.

Hrdinstvo až na smrť nemusí byť martýriom, no martýrium je hrdinstvom vždy.

Ako je to zvláštne zariadené: na človeka sa zvyčajne nenalepia fialky, ale bodliaky, v prenesenom i v priamom zmysle slova...

Filozofia, ba ani umenie, neoznamujú výsledok, ale cestu k nemu. Tak aj náboženstvo nie je cieľom, ale cestou, symbolicky sa to usilujeme potvrdzovať púťami. Ale ak putujú nohy a náš duch prešľapuje z nohy na nohu, do cieľa dôjde iba náš prach. Boh neskúma, ako ďaleko sme došli, lebo je spravodlivý. Zaujíma sa, či kráčame.

Kým si s niekým potykám, zvyčajne mu navrhнем onikanie. Onikať si neznamená dištanc, ale úctu. S kňazmi si tykám iba výnimočne. Ale tykám si s nimi tak, akoby som im onikal. Nie je to nijaké zbožštenie slabého človeka, ale úcta k milosti, ktorú zveril Boh jeho rukám, ako o tom hádam najkrajšie vo svetovej poézii napísal v rovnomennej básni Ruky náš génius Karol Strmeň.

Každé ráno je prvé i posledné, práve tak aj noc...

Neochorel nám ten liberalizmus na chrípku totalitarizmu?

Nie je spravodlivejšie pre dušu skôr niekomu pridať ako ubrať? A tu vidím toľko horlivosti pri uberaní...

Nie je nijaká námaha spôsobovať chaos, rozpad, entropia je samozrejmá. Na prekonanie rozpadu treba vynakladať vôľu a energiu. Asi to je rozdiel paradigiem života a smrti, a i umenia.

Násilná láska, resp. láska nasilu, proti vôli, jednosmerná, je terorizmus. Láskou netreba umárať, láskou treba dvíhať.

Náboženstvo človeka, tzv. humanizmus, privodí zákonite k popretiu človeka. Jedine viera a úcta k Bohu spôsobuje silu, ktorá prekonáva naše limity, teda vracia nám obraz a podobu Božiu.

Veci, ktoré nám pripomínajú najvzácnejšie okamihy života, nevyhadzujeme, ale ich opatrujeme, hoci dávno stratili svoju funkčnosť. Nezavadzajú nám, hoci z nich treba utierať prach. Ako teda môžeme vyhadzovať zo svojej pamäti človeka? Lebo nám ublížil? A vieme my, či práve vtedy nekričal o pomoc? Sme na Boží obraz a podobu, ale Boh na nás nikdy nezabúda, hoci sme Jeho obraz neraz pokrívili a pohoršili tak ostatných. Možno práve pre náš škaredý skutok niekto neurobil posledný krok k obráteniu, a my o tom nemáme ani potuchy. Každý z nás má núdzu v milosrdenstve voči sebe. Ale tú núdzu pokrývame milosrdenstvom voči iným. Naše milosrdenstvo nepotrebujú čistí, naše milosrdenstvo potrebujú práve takí chybujúci ako my.

Niektorí ľudia sa sťažujú, že ich iní iba pozorujú. Ale vstúpiť do sociálnych sietí je ako vyjsť na ulicu alebo aspoň vystúpiť na balkón. Načo mi je urazená fóbia z ľudských rečí? Alebo chcem iba svoj úzký okruh známych, ktorým dôverujem? S tými sa predsa treba stretávať naživo! Kedysi išla pošta od odosielateľa k adresátovi aj pol roka, a odpoveď rovnako dlho. A akí boli ľudia šťastní! Písali listy kaligrafickým písmom a napĺňali ich obsahom ako na večnosť. Prečo sú sociálne siete plné táranín?! Lebo sme stratili pocit hodnoty komunikácie, už nielen božskosti slova. Veď máme ako na dlani možnosť prihovoriť sa k jedinečným ľuďom, ktorých by sme nikdy nestretli! Ak im nemám čo povedať, tak aspoň odfoťím, čo som si pripravil na večeru. Ale lepšie je podeliť sa nie o virtuálne dobroty, ale o to dobré vo mne.

Ako málo stačí, a Slováci vedú medzi sebou vojnu v mene súperiacich mocností, akoby im jedna alebo druhá niesla na tácke blahobyť, a nie hlavu Jána Krstiteľa...

A príde čas, keď sa "udri pastiera" premení na "staň sa pastierom"..., a iba verní rozpoznejú, že čas antikrista sa blíži.

Ostatná relácia filmového režiséra Nikitu Michalkova "Besogon" (voľne preložené ako Vyháňanie besov) iba po ďalší raz potvrdzuje, že niet zrážky civilizácií, niet zrážky Ameriky a Ruska, ale že je zrážka božského a satanského, ak chcete, dobrého a zlého, zrážka Kaina s Ábelom, zrážka Babylonu s Kristom. Táto zrážka sa uskutočňuje v každom z nás, či si to uvedomujeme, či nie. Je to základný príznak dejín, a my sa na nich zúčastňujeme i myšlienkou, i slovom, i skutkom, a

žiaden z nich nie je bezvýznamný, akokoľvek sa javí ako bezmocný.

Najhoršie je, že masa nemá názor, masa len preberá názory, ktoré formulujú autori mainstreamu. Nijaký úpadok by nemal šancu, keby masa myslela vlastnou hlavou.

Medzi revolúciou a kontrarevolúciou postavili strašiaka, akýsi čínsky múr, ktorý nazvali fašizmom. Je to železná opona stáročnej studenej vojny, pomocou ktorej chcú zabetónovať svoje krvavé víťazstvá.

Sme ako sitá: cez niektoré prepadnú otruby, cez iné múka.

Je toľko dôvodov súdiť a iba jeden dôvod milovať...

Bezverie je najhroznejšia zbraň, hroznejšia ako celý jadrový arzenál.

V čom je zmysel bytia? V pití? v bití? Nie, v samom bytí!

Predstavte si, aspoň teoreticky, že by mal plod v matkinom tele vlastnú logiku, svoje náboženstvo slobody a v ruke zbraň. Ak by to boli dvoj-, troj, iks-čatá, mohli by založiť dokonca lôžu. Začali by pociťovať všetky obmedzenia prenatálneho života a nedočkali by sa času pôrodu, ale vyhlásili by matke vojnu. Takto sa správa voľnomyšlienkarstvo v maternici kresťanskej civilizácie. Ak zvíťazí, zabije matku a zahynie, ak sa nad ním nezľutuje iná civilizácia, napr. tá aktuálna, islamská. Ale tá mu už tie deviantné myšlienky z hlavy vytlačie. Našťastie, koniec dejín je známy a vyzerá úplne inak.

Keď doba vyzliekla človeka z kroja, vyzliekla ho z piesne, z rozprávky, z mýtu, teda zo symbolického, ornamentálneho, metafyzického vnímania jeho života. Človek osamel zoči-voči údely, postupne sa stratil medzi regálmi hypermarketu, na ktorý sa premenil život. Ak sa podarí vyzliecť človeka aj z viery, po človeku nezostane ani stopy.

Chudoba či bohatstvo v materiálnom zmysle nie sú kritériom spravodlivého ideálu. Aj jedno aj druhé nesie riziko duchovnej involúcie. Pravda, ukazuje sa, že bohatstvo ju väčšmi urýchľuje.

Môže byť plnosť prázdnotou? Môže teda plnosť zomrieť? Ak nie, tak nijakej prázdnoty niet, je iba plnosť na rozličnom stupni odkrývania sa či prejavu. Umierať môže iba jednotlivosť v plnosti, ale smrť je vtedy iba metaforou premeny z jednej kvality do druhej, ako je to u chrobáka alebo motýľa alebo vtáka, ale nakoniec u každého organizmu.

Ľudia tak radi personifikujú zlo. Vedia ich ilúzia, že odstránením osoby odstránili aj zlo. Ale zlo je duch.

Premietol som si časy účinkovania Ježiša na dnešnú dobu. A hneď som uvidel davu farizejov a zákonníkov, ktoré by sledili na každú jeho "chybu", aby sa mohli pohoršovať a utekať so žalobou k vrchnosti. A koľko Kajfášov by sa našlo, a koľko Pontských Pilátov! A aj vojakov, ktorí by o jeho rúcho ťahali žreb. Naostatok, existujú aj takí, ktorí chápu Judáša a tvrdia o ňom, že bol najväčší demokrat...

Terorizovať sa dá aj láskou, ak lásku prestávame chápať ako najvyšší prejav možnej slobody. Aká je to láska, ktorá je zamilovaná do vlastného ideálu a tým mláti po hlave objekt, na ktorý sama ideál preniesla?

28. januára 1853 sa narodil veľký ruský filozof Vladimir Soloviov. Jeho posledná esej Legenda o Antikristovi, napísaná roku 1900, predpovedá charakter budúcich Spojených štátov európskych, ktoré nám prisľúbili do roku 2025...

Láska je gravitácia, ktorá udržiava vesmír v usporiadanom pohybe...

Niekedy ma zaskočí, keď sa aj vyznávači pravdy pýtajú, odkiaľ ten človek berie silu, že sa usiluje hovoriť pravdu? Kto za ním stojí! Nie je to drzosť? A ja si myslím, že pravda naopak šetrí mnoho síl, ktoré lož potrebuje na zápas so svedomím, a naostatok vás urobí čitateľnými pre spravodajské služby, čím sa vyhnute mnohým nedorozumeniam...

Ako sa rodič teší, keď jeho dieťa v predškolskom veku deklamuje veršovačky, ktorým ani dobre nerozumie, no vyzerá to ako veľký výkon, tak aj Pán Boh má radosť, keď v začiatkoch opakujeme naučené múdrosti a citáty z Evanjelia. No nazdávam sa, že omnoho väčšiu radosť má z nás v dospelosti, keď počuje naše vlastné vyznania zo zážitku našej osobnej lásky k nemu. Citáty si vieme dohľadať, bez väčšej námahy, ale skutočnú lásku predstierať ťažko.

Každá modernita sa zákonite zvrhne v mŕtvolnú schému. Tradícia zostane živá naveky...

Teodor Križka

Trošku satiry nikomu neuškodí

(Klo)básnik

*Napísal som pár jednoduchých viet,
som jediný, hľa, medzi svätými,
a svätosť veru svedčí mi,
preto len tliekaj, oslavuj ma, svet!*

*Načo mi štúdium a načo pot,
Duch predsa vane, kade vane,
zo mňa si spravil hrdlo na spievanie,
nech bezduchí sa trápia zmyslom nôt.*

*Necítim rytmus, neviem, čo je rým,
veď všetky cesty vedú k centru Ríma,
u mňa má prím tá jeho teplá klíma.*

*Som veru krajší od ikon,
nazývajte ma sladko básnikom,
aj keď si so mnou nepotyká poetika.*